

Može li me Bog iznenaditi?

Kada svako dijete, ali i svaki odrastao čovjek čuje čarobnu riječ „Božić“, odmah pomisli na poklone koji im se po običaju stavljaju pod božićno drveće. Sjećam se svojeg djetinjstva, božićnih poklona i one razigrane znatiželje da saznam što mi je to ove godine mali Isus priredio. Radoznalost djeteta ispred zamotanog poklona nestaje kada dođe onaj toliko čekani trenutak kada se pokloni napokon mogu otvoriti. Tada slijedi iznenađenje. Uvijek sam bio iznenađen i oduševljen božićnim poklonima. Možda zato što sam odmalena uvijek na vrlo upečatljiv način doživljavao radosna božićna iznenađenja. Ti su pokloni bili pripravljeni samo za mene, na njima je pisalo moje ime kako se slučajno ne bi pomiješali s mnoštvom drugih poklona moje braće, mojih bratića i sestrični s kojima sam uvijek slavio Božić. Volio sam Božić jer me Božić uvijek iznenadio. Dobio bih uvijek onaj poklon kojem se nisam nadao, a uistinu bi mi bio „najpotrebniji“.

Čemu ovaj kratki pogled u djetinjstvo? Razmišljajući o duhu Božića koji je bio prisutan u mojoj obitelji, mogu reći da je takav duh uvelike doprinio mojem pogledu na Božić kao blagdanu iznenađenja. Kako će to izgledati ovog Božića? Pitanje je koje često danas možemo čuti. Ako malo dublje uđemo u otajstvo Božjeg utjelovljenja, shvaćamo kako je iznenađenje vrlo prikladna riječ koja opisuje taj događaj. Kršćanstvo je jedina svjetska religija koja naviješta Božje približavanje čovjeku. U svim drugim religijama čovjek se muči da dođe do Boga. Izvještaj o Isusovu rođenju kaže nam kako je Sin Božji rođen u nekoj jednoj štalici. Ne čini li vam se to iznenađujuće? Bog iznenađuje čovjeka jer mu dolazi ususret. Ne šalje više samo svoje glasnike već svog vlastitog sina, ali ne u slavi svoga božanstva već u krhkosti djeteta. Sada dolazimo do onog ključnog u našem razmišljanju. Jesam li ja spreman prihvatiti Božje iznenađenje? Iznenađuje se samo osoba koja ne misli da već sve zna i da će sve biti kako je „negdar bilo“. Problem našeg shvaćanja i življenja Božića je taj da mi već znamo što nam je činiti i što će se dogoditi. Treba počistiti stan ili kuću, namjestiti ukrase, pozvati obitelj, pripremiti svečani stol, otići na polnoćku, pjevati „Narodi nam se“. Ali ima li tu mjesta da me Bog iznenadi? Baš onako kako je to učinio u Betlehemu. Zanimljivo je da Evanđelje donosi kako su sv. Josip i Djevica Marija naišli na zatvorena vrata betlehemske domova. Želi nam se ovdje reći da su oni sebi već sve isplanirali te da kod njih nije bilo mjesta iznenađenju.

Vjeruješ li da ti ovog Božića Bog donosi veliko iznenađenje? Donosi ti poklon na kojem piše tvoje ime. U tom se poklonu nalazi sam Bog. Ni manje ni više. Ovo došašće koje živimo u radosti i miru nije vrijeme u kojem se pripremamo za blagdan o kojem znam svaki detalj. Došašće nije tu da bismo pregledavali popis stvari koje imamo za obaviti, već vrijeme u kojem rastemo u spoznaji da će se dogoditi nešto veliko i jedinstveno. Bog će ponovno pokucati na vrata našeg života kako bi u nama i s nama učinio velike stvari. Vjeruješ li da se ovog Božića može dogoditi promjena u tvom životu? Da možeš s više ljubavi odgovoriti Bogu na njegovu

beskrajnu ljubav prema tebi? Vjeruješ li da Isus želi pobijediti zlo grijeha koje često vlada u tvom životu? Vjeruješ li da ovog Božića Isus želi iznenaditi tvoju površnost i zatvorenost darovima Duha Svetoga? Ne dozvolimo da nam površna, bezbožna i bezdušna svjetovnost i komercijaliziranost Božića umrtvi našu kršćansku vjeru u živahnost i radost Isusova dolaska. To je Božić za koji se mi pripremamo, Božić Božjeg iznenađenja.

vlč. Borna Puškarić
04.12.2011